

Съдържание

ПЕСНИЧКАТА НА **Бобо** 3

Бобо, БЕЯ И БУРЯТА 5

Бобо ИСКА
ДА ПОРАСНЕ БЪРЗО 18

МОРЕТО НА Бобо 32

Бобо,

БЕЯ И БУРЯТА

Един следобед Бея и Бобо отидоха в гората. Решиха да играят на мравки, като се гушеха и размахваха бързо лапичките си, както правеха мравките с крачката си.

Бяха се увлекли в играта, когато изведнъж светлината наоколо помръкна, сенките на дърветата изчезнаха и ги връхлетя полъх на прохладен въздух.

Двамата вдигнаха муцунките си към небето.

– Игва дъжд, Бея! – каза Бобо.

– И то голям гъжг! – кимна тя. –
Чуват се гръмотевици, но не са
наблизо...

Като душеха въздуха, мечетата
зачакаха с наострени уши. Блесна
светкавица, после се чу тътен, но
някъде доста надалеч.

– Буря! – извика възторжено Бобо.

Той обичаше бурите. Харесваше
му тръпката от страх, когато се
чуваше гръм, обичаше блясъка на
светкавиците, вятъра с мирис на
вода, който предхождаше гъжда,
и после гъжда – силен и буен, който
се изливаше като водна стена.

– Игва! – каза той, вдигнал муцуна
към небето, което ставаше все
по-тъмно.

– Няма да
успеем да се върнем
в бърлогите, Бобо... –
каза Бея. – Трябва да
намерим къде да се скрием!

– Трябва – съгласи се Бобо. –

Хајде да потърсим място!

Той бичаше и друго нещо –
да си стои на завет, да слуша
шуртенето на пороя и боботенето
на гръмотевиците, да гледа ярките
отблясъци на светкавиците.

– Виж онова голямо гърво – посочи

Бея. – Короната му
е толкова гъста,
че и най-силният
гъжг няма да ни
намокри!

Наблизо се издигаше един почти трийсетметров бук и листата от короната му пазеха голям кръг земя.

Мечетата изтичаха под него, а в това време светкавиците и гръмотевиците ставаха все по-чести и по-силни.

– Какво правите, мечета, да не сте полудели? – извика един глас.

Бея и Бобо видяха бобъра Когуро, който размахваше лапите си към тях.

– Защо? Какво има? – извика Бея.

– Веднага се махайте оттам!

Гръмотевиците падат точно върху дърветата, особено върху високите като този бук!

Двете мечета бързо се отдалечиха от дървото. Бяха много уплашени.

